

Sluttelig skal jeg bemærke, at Udvalget blev nedsat den 16. Januar. og har afgivet sin Betænkning den 25. Februar. Det har været nødvendigt ved dette meget omfattende Lovforslag, som ved ethvert lille Lovforslag, at foretage den sædvanlige Gennemgang af hele Stoffet, at foretage gennemgaaende Udarbejdelser af Ændringer, der maatte kræves, at holde Samraad derom med Ministeren og sluttelig at affatte Betænkning. Jeg tror at turde sige, at under Hensyn til dette er Lovforslaget af Udvalget blevet fremmet med al den Hurtighed og Kraft, som det fortjener, og som jeg ønsker, at det fremdeles maa blive fremmet med, for at Forslaget om muligt kan naa til en lykkelig Ende, saa snart Forholdene tilstede det.

Anden Ordfører (Svend Høgsbro): Jeg skal nu som før følge det Spor, som er blevet anvist af min ærede Sidemand, og skal altsaa med Hensyn til de Punkter, vedrørende min Del af Lovforslaget, hvor vi have slaaet os til Ro med Landstingets Affattelse, henvise til den i Betænkningen givne Oversigt. Jeg skal da straks vende mig til de Punkter, hvor vi have fundet det nødvendigt eller i alt Fald forsvarligt at vende tilbage til Folketingets Affattelse. Der er allerede blevet slaaet paa, at vi hele Tiden kun have valgt et af de to Alternativer, enten at tage Landstingets eller Folketingets Affattelse. Noget nyt have vi ikke tilladt os at indbringe.

Det første Afsnit i Lovforslaget, der hører under mit Ordførerskab, er, hvad der vedrører Sagførervæsenet. Der har Landstinget paa ikke faa Punkter strøget de Ændringer, vi havde indsat, og vi have saa at sige paa alle Punkter bøjet os for Landstingets Affattelse. Det eneste Punkt, i alt Fald det eneste Punkt af Betydning, hvor vi have genoptaget vor Anskuelse, er Ændringsforslaget under Nr. 61, der omhandler den Pligt, der paalægges de Sagførere, der ere beskikkede til at udføre offentlige Sager, med Hensyn til at være Folk behjælpelige med at foretage de første Skridt i en Retssag, saaledes med Hensyn til Affattelse af Forligsklage, Indgivelse af Ansøgning om fri Proces osv. Jeg omtalte allerede ved 1ste Behandling dette som et Punkt, man formentlig maatte tage op igen, og de Ord, jeg fremsatte om dette som om flere andre Spørgsmaal, tillader jeg mig at antage, ere i ærede Medlemmers Erindring; i hvert Fald vil jeg henvise til dem som Begrundelse for det,

jeg her vil nævne, for ikke at vidtløftiggøre Behandlingen ved at gentage Begrundelsen.

Det næste Afsnit, som vedrører mig, er den ny Bog, Landstinget har indsat, som indeholder de Regler, der ere fælles for den borgerlige Retspleje og Strafferetsplejen, navnlig hele Fremgangsmaaden ved Bevisførelsen og Arten af Bevismidlerne. Der møde vi først Ændringsforslag under Nr. 69, der fritager Redaktører og Redaktionssekretærer for at afgive Vidnesbyrd med Hensyn til, hvem der er Forfatter til en i paagældende Blad optagen anonym Artikel. Dette er en Bestemmelse, vi havde indsat, som Landstinget har strøget, men som vi atter foreslaa at genoptage. Fremdeles er der Ændringsforslag Nr. 70, som jeg nærmere begrundede ved 1ste Behandling. Det tilsigter paa ny at fastslaa Umiddelbarhedsprincippet, den Regel, at hvad der skal dømmes efter, ogsaa skal lægges frem i aaben Ret for alle dem, som skulle dømme i Sagen, og tillige for den Offentlighed, der faar Lejlighed til at overvære Proceduren. Det var man kommen noget bort fra i Landstinget ved at overlade til Rettens Skøn, naar Retten vilde høre Vidnerne inden eller uden for Retten. Naar den blot fandt, at det vilde vidtløftiggøre Forhandlingen at høre dem inden for Retten, kunde Vidnerne Afhøring skubbes uden for Retten. Dette Punkt foreslaa vi at føre tilbage til Folketingets Affattelse.

Saa komme vi til Ændringsforslag Nr. 71, det meget store Spørgsmaal om Edsfæstelse. Vi foreslaa her at vende tilbage til Folketingets Affattelse, hvorefter der bliver Frihed ogsaa for Medlemmer inden for anerkendte Trossamfund til at afgøre, om de ville bekræfte Udsagnet med Ed, idet der aabnes samme Adgang for dem, som staar aaben for dem, der ikke høre til noget anerkendt Trossamfund, til at nøjes med Forsikring paa Ære og Samvittighed. Denne Frihed ville vi ikke give Afkald paa.

Ændringsforslag Nr. 73 gaar ud paa, at § 181 skal udgaa. Vi foreslaa altsaa at stryge denne Paragraf. Det er en ganske ny Regel, Landstinget har indsat, at Politimesteren skulde have Lov til at indkalde Vidner under Bødetvang. Det har han ikke nu. Vi have ikke fundet Grund til at give ham en saadan Ret. Lad ham kun indkalde Folk, komme de, saa er det godt, og det gøre vel de fleste, men at give ham en straffende Myndighed